

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K**J M É N E M R E P U B L I K Y**

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Jany Kubenové a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Česká republika – Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, za účasti CLANROY a.s., se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 802/56, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 14. 4. 2009, č. j. R203/2008/02-4472/2009/310-JVa,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou u zdejšího soudu domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 14. 4. 2009, č. j. R203/2008/02-4472/2009/310-JVa, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (žalovaného) ze dne 28. 11. 2008, č. j. S239/2008/VZ-24107/2008/530/Ra.

I. Podstata věci

Rozhodnutím ze dne 14. 4. 2009 předseda žalovaného zamítl žalobcův rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2008, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce jako zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále též „ZVZ“), tím, že před uzavřením smlouvy č. 014/2008 ze dne 5. 6. 2008 s MEXX CLANROY a.s. (osobou na řízení zúčastněnou), jejímž předmětem bylo zajištění elektronické aukce a souvisejících služeb za účelem prodeje nemovitostí, nedodržel postup stanovený v § 21 ZVZ a neuskutečnil zadávací řízení. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 50 000,-Kč.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce namítá, že předmětem smlouvy bylo bezúplatné provedení elektronické aukce nemovitostí v jeho vlastnictví. Jednou z podmínek účasti v elektronické aukci byla povinnost účastníků aukce uzavřít s vyhlášovatelem smlouvu, kterou se vítěz aukce zavazoval nad rámec své nabídky uhradit odměnu vyhlášovateli ve výši 5 % učiněné nabídky. Žalobci z předmětné smlouvy (vyjma případů podle čl. VI. odst. 8 smlouvy) nevyplývala povinnost poskytnout osobě na řízení zúčastněné jakékoli plnění. Žalobce nesouhlasí se žalovaným v tom, že se jednalo o veřejnou zakázku, neboť nebyl splněn znak úplatnosti na straně zadavatele (zadavateli nevznikl ze smlouvy žádný přímý finanční závazek). Žalobce k tomu odkázal na čl. 1 odst. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/18/ES.

Předmětná smlouva byla pro zadavatele (žalobce) bezúplatná. Provizi osoby zúčastněné na řízení platil přímo vybraný kupující, aniž by ji žalobce jakkoli garantoval. Tuto provizi tedy nelze vykládat jako výdaj veřejných prostředků. Ve vztahu k pojmu úplatnost poukazuje žalobce na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 3. 2005, sp.zn. 31 Ca 29/2004, z něhož plyne, že „úplatnost smlouvy se rozumí ve smyslu výdaje peněžních prostředků, tedy že se jedná o smlouvy, z nichž vzniká peněžitý závazek pouze zadavateli veřejné zakázky a nikoli osobám, které smlouvu se zadavatelem uzavírají“. Tento závěr byl vysloven sice ve vztahu k zákonu č. 199/1994 Sb., nicméně podle žalobce je platný i nyní, neboť definice veřejné zakázky se nezměnila.

Žalobce namítá, že zvoleným způsobem šetřil veřejné prostředky, neboť pokud by přistoupil ke způsobu, jaký navrhuje žalovaný (aby o provizi byla navýšena kupní cena a provizi by následně platil žalobce), byl by nucen provizi zaplatit i v případě, že by vybraný kupující cenu neuhradil nebo by vůbec nepřistoupil k uzavření kupní smlouvy. Žalobce rovněž nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že pokud by postupoval podle ZVZ, mohl by obdržet i jiné výhodnější nabídky. Naopak má za to, že z hlediska možného výdaje veřejných prostředků nemohlo být postupem podle ZVZ dosaženo výhodnější nabídky, neboť provize nebyla hrazena z veřejných prostředků a výdej veřejných prostředků je tedy nulový.

Žalobce nesouhlasí ani s tím, že případní další uchazeči mohli nabídnout rozsáhlejší obsah poskytovaných služeb než osoba na řízení zúčastněná, neboť žádných dalších služeb potřeba nebylo (znalecký posudek byl vyhotovován ještě před uzavřením smlouvy s osobou na řízení zúčastněnou a uzavření kupní smlouvy, vklad vlastnického práva do katastru i odúčtování majetku pak zajišťuje příslušná organizační složka státu). Žalobce tedy navrhuje, aby soud rozhodnutí předsedy žalovaného, jakož i rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí. Na svých názorech obsažených v napadených rozhodnutích setrval a na odůvodnění těchto rozhodnutí odkázal. Pokud žalobce upozorňuje na směrnici č. 2004/18/ES, nijak tím nevyvrací závěry žalovaného o naplnění znaku úplatnosti. Žalobce jako zadavatel zvolil jinou konstrukci úhrady předmětu plnění veřejné zakázky, nicméně se stále jedná veřejnou zakázku. Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

K věci se vyjádřila též osoba na řízení zúčastněná, která uvedla, že se plně ztotožňuje se žalobcem v tom, že se o veřejnou zakázku v daném případě nejednalo. Poukazuje na konkurenční boj v dané věci a vyslovuje domněnku, že pokud by žalovaný řízení vedl na základě podnětu konkurentů osoby na řízení zúčastněné, jednalo by se nepochybně o „řízení zmatečné, popřípadě dokonce nezákonné“. Navrhuje proto žalobu zamítnout a žalovanému uložit, aby nahradil náklady řízení jak žalobci tak osobě na řízení zúčastněné.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a shledal, že žaloba není důvodná. Rozhodl přitom bez jednání za splnění podmínek § 51 s. ř. s.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce uzavřel s osobou na řízení zúčastněnou dne 5. 6. 2008 smlouvu o poskytování služeb provedení elektronické aukce a souvisejících činností, aniž by předtím zadal podle ZVZ toto plnění v některém ze zadávacích řízení. Minimální nabídka kupní ceny prodávaných nemovitostí činila 115 000 000,-Kč (čl. IV. odst. 1 smlouvy). Podle čl. IV. odst. 3 smlouvy byl účastník elektronické aukce povinen s osobou na řízení zúčastněnou uzavřít smlouvu o podmínkách účasti v elektronické aukci, v níž by se zavázal uhradit nad rámec své nabídky odměnu osobě na řízení zúčastněné ve výši 5 % učiněné nabídky plus DPH ve výši 19 %.

Žalovaný v napadených rozhodnutí dovodil, že se jedná o nadlimitní veřejnou zakázku, neboť výše odměny osobě na řízení zúčastněné činí minimálně 5 570 000,- Kč. Podle žalovaného se jedná nepochybně o zakázku na služby, jejichž poskytnutí požaduje žalobce (zadavatel) za úplatu. Znak úplatnosti veřejné zakázky žalovaný považoval za splněný. Podle jeho názoru se sice jedná o „nepřímou“ úhradu zadavatele, neboť odměnu nehradí přímo zadavatel, nýbrž jiný subjekt (kupující), nic to však nemění na tom, že zadavatel peníze na odměnu vynaložil.

V daném případě je tedy spornou otázka, zda měl žalobce při najímání osoby zúčastněné na řízení k tomu, aby pro něho zajistila elektronickou aukci a související služby za účelem prodeje nemovitostí, postupovat podle ZVZ, a tedy zda se jednalo o veřejnou zakázku či nikoli.

Ustanovení § 7 odst. 1 ZVZ definuje veřejnou zakázku jako zakázku realizovanou na základě smlouvy mezi zadavatelem a jedním či více dodavateli, jejímž předmětem je úplatné poskytnutí dodávek či služeb nebo úplatné provedení stavebních prací.

Z citovaného ustanovení tedy plynou následující znaky veřejné zakázky:

1. subjekty veřejné zakázky – zadavatel (který je vymezen v § 2 ZVZ) a dodavatel (event. dodavatelé)
2. předmět veřejné zakázky – dodávky, služby, stavební práce („plnění veřejné zakázky“)
3. zadavatel požaduje získání plnění veřejné zakázky
4. dodavatel (event. dodavatelé) poskytuje plnění veřejné zakázky
5. dodavatel za poskytnutí plnění veřejné zakázky požaduje úplatu
6. zadavatel poskytne dodavateli (event. dodavatelům) úplatu za poskytnuté plnění veřejné zakázky.

Pokud jde o znaky uvedené pod body 1 až 5, tak jejich naplnění v daném případě mezi žalobcem a žalovaným sporné není. V daném řízení je sporné toliko naplnění znaku uvedeného pod bodem 6, tedy zda zadavatel (žalobce) poskytoval dodavateli (osobě na řízení zúčastněné) za zajištění elektronické aukce a souvisejících služeb úplatu.

Konkrétní plnění (zakázka) nabývá charakteru veřejné zakázky podle ZVZ tehdy, pokud plnění veřejné zakázky, které naplňuje znaky jednotlivých druhů veřejných zakázek vymezených podle předmětu v souladu s § 8 až 10 ZVZ, poptává zadavatel, pokud se plnění veřejné zakázky zavazuje poskytnout zadavateli dodavatel a zároveň pokud zadavatel za poskytnuté plnění veřejné zakázky zaplatí dodavateli úplatu. Zjednodušeně to znamená, že fakticky „ve směru od zadavatele pro dodavatele plyne úplata“ a „ve směru od dodavatele pro zadavatele plyne plnění veřejné zakázky“. Právě uvedené koresponduje se závěry obsaženými i v komentářové literatuře (srov. např. Šebesta, M., Podešva, V., Olík M., Machurek, T.: Zákon o veřejných zakázkách s komentářem. Praha: ASPI, a.s., 2006, s. 56 a násl.). Znakem veřejné zakázky je tedy její úplatnost, avšak s ohledem na konkrétní předmět veřejné

zakázky, povahu a způsob uskutečňování plnění, jež má být pro zadavatele realizováno, nemusí být vždy ze strany zadavatele plněno přímo. Pokud jde tedy o podmínku „úplaty ze strany zadavatele“, pak tuto podmínku je třeba vykládat tak, že se nemusí vždy jednat výlučně o zadavatelův přímý peněžitý závazek; celkovým peněžitým závazkem zadavatele je tedy zadavatelem předpokládaná výše peněžitého závazku vyplývající z plnění veřejné zakázky (slovy § 13 odst. 1 ZVZ), jež vyplývá ze zadavatelem (na straně objednatele, kupujícího, odběratele atd.) uzavřené smlouvy.

Zadavatelem předpokládaná výše peněžitého závazku vyplývající z plnění veřejné zakázky, kterou je zadavatel povinen stanovit pro účely postupu v zadávacím řízení před jeho zahájením, je podle § 13 odst. 1 ZVZ předpokládanou hodnotou veřejné zakázky. Tuto hodnotu zadavatel stanoví postupem podle odst. 2 citovaného ustanovení.

K tomu, jaké prostředky, resp. kým placené prostředky, je třeba pod předpokládanou hodnotu veřejné zakázky řadit, se již vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 6. 2011 ve věci sp. zn. 9 Afs 3/2011 (dostupný na www.nssoud.cz). Vyšel přitom zejména z účelu právní regulace veřejných zakázek, kterým je zajištění transparentnosti, efektivnosti, účelnosti a hospodárnosti při vynakládání veřejných prostředků. Zadavatel musí při zadávání veřejné zakázky a postupu podle ZVZ dodržet minimálně základní principy vyjádřené v § 6 ZVZ, tedy postupovat transparentně, chovat se rovněž k soutěžitelům a nijak je nediskriminovat. Nejvyšší správní soud poukázal na to, že „[r]egulace zadávání veřejných zakázek představuje jeden z případů legitimního veřejnoprávního omezení subjektů, neboť při této jejich činnosti dochází k nakládání s veřejnými prostředky. Základním cílem zákonné úpravy těchto postupů je především úspora veřejných prostředků, kdy je v soutěži vybrána nejvhodnější nabídka – tj. buď nabídka nejlevnější, či nabídka jinak nejvýhodnější, tj. nabídka, která nejlépe vyhovuje stanoveným požadavkům zadavatele dle jím stanovených kritérií hodnocení nabídek. Tím, že o veřejnou zakázku probíhá soutěž mezi více subjekty, jsou uchazeči o veřejnou zakázku nepřímou nucenou počínat si jako v každém jiném obchodněprávním vztahu a nabídnout co nejlepší kvalitu poskytovaného za pro zadavatele nejvýhodnější cenu

Prostřednictvím veřejných zakázek jsou vynakládány značné finanční objemy z veřejných rozpočtů, a proto je k této problematice třeba přistupovat s veškerou odpovědností, kterou s sebou nese nakládání s penězi daňových poplatníků. Kontrolní orgány kladou proto zvláštní důraz na kontrolu zadavatelů, kdy jejich postup v rozporu s úpravou obsaženou v zákoně o veřejných zakázkách či postup, kterým právní úpravu obcházejí, vede k zbytečnému a neekonomickému vynakládání veřejných prostředků, podporuje korupční chování a narušuje soutěžní prostředí na trhu.“

Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zdůraznil, že prvním krokem pro to, aby zadavatel v zadávacím řízení postupoval v souladu se ZVZ, je správné stanovení druhu veřejné zakázky jak podle předmětu (zakázky na dodávky, služby či stavební práce), tak podle výše předpokládané ceny zakázky. Od finančních limitů uvedených v § 12 ZVZ se pak v návaznosti na kategorii zadavatele odvíjí příslušný druh zadávacího řízení, podle něhož je zadavatel povinen postupovat.

Cenu veřejné zakázky je však podle Nejvyššího správního soudu třeba posuzovat s ohledem na shora uvedené principy „vždy v konkrétních souvislostech dané zakázky. Přestože zpravidla bude úhrada zakázky prováděna v plné výši zadavatelem, nelze vyloučit situace, kdy zakázka je právě takového charakteru, že minimálně část finanční úhrady ve prospěch dodavatele neposkytuje přímo zadavatel, ale jiný subjekt. (...) Na základě právě takové zakázky dochází fakticky v souhrnu k vyššímu plnění z veřejných prostředků, než je prostý závazek zadavatele. S ohledem na základní principy a důvod ochrany a kontroly distribuce veřejných prostředků by byl opačný výklad proti smyslu zákona o veřejných zakázkách. Hospodárnost vynakládaných veřejných prostředků je přitom hlavním důvodem jeho existence. S důrazem na vytvoření soutěžního prostředí vytváří zákon o veřejných zakázkách prostor pro hospodárné a transparentní vynakládání finančních prostředků z veřejných zdrojů“.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že ačkoliv jsou obecně častější situace, kdy plnění z veřejných prostředků realizuje sám zadavatel, nelze naplnění znaků veřejné zakázky (v daném případě existenci úplaty poskytované zadavatelem dodavateli za plnění zakázky) omezovat pouze na tyto případy, ale je třeba zohlednit i ostatní platby plynoucí dodavateli na základě veřejné zakázky od subjektů odlišných od zadavatele. Do předpokládané hodnoty veřejné zakázky podle § 13 ZVZ je proto nutno zahrnout nejen finanční úhrady poskytované dodavateli přímo zadavatelem, ale i finanční plnění poskytovaná jinými subjekty, je-li takové plnění v přímé souvislosti s předmětnou veřejnou zakázkou a tento subjekt je z určitého důvodu povinen dodavateli fakticky plnit.

Z uvedeného tedy podle zdejšího soudu plyne, že sice obecně platí, že výše úhrady za splnění veřejné zakázky (tedy „úplata ve směru od zadavatele k dodavateli“) je zásadně shodná s cenou obsaženou v nabídce vítězného uchazeče, která se zpravidla vyjadřuje v penězích, a že platba ve směru od zadavatele k dodavateli je uskutečňována přímo zadavatelem a k jeho tíži, nicméně je-li úhrada plnění „ve prospěch zadavatele“ podle zadavatelem uzavřené smlouvy uskutečněna na základě jiného mechanismu (buď i jiným subjektem, plyne-li pro něho povinnost k této úhradě ze zadavatelem uzavřené smlouvy, tedy musí-li tyto subjekty, od zadavatele odlišné, dodavateli úplatu hradit namísto zadavatele), neznamená to, že by takové plnění nemělo být veřejnou zakázkou pro nesplnění podmínky „úplaty ze strany zadavatele“. Do celkové předpokládané hodnoty veřejné zakázky je tak zapotřebí zahrnout veškeré plnění, kterého se má podle uzavřené smlouvy mezi zadavatelem a dodavatelem dostat dodavateli z veřejných prostředků.

V daném případě sice přímo nedošlo ke snížení veřejných prostředků žalobce, neboť odměnu osobě na řízení zúčastněné za uspořádání elektronické aukce neplatil přímo žalobce jako zadavatel (peníze nešly přímo z účtu žalobce), ale platil, resp. měl ji platit vítěz této aukce (kupující nemovitostí), nicméně tato odměna byla fakticky z veřejných prostředků žalobce placena. Podle názoru zdejšího soudu se totiž o částku odpovídající této odměně veřejné prostředky, které žalobce za prodávané nemovitosti obdržel, snížily. Odměna tedy byla z veřejných prostředků žalobce, byť nepřimo,

placena. Názor žalovaného, že se v daném případě jedná o „nepřímou“ úhradu zadavatele, tedy soud považuje za správnou. Je totiž zcela logické, že subjekt hodlající koupit nemovitosti v aukci má na tento nákup připravenou určitou sumu peněz, jejíž výši nehodlá (a někdy ani nemůže) překročit. Pokud musí vedle kupní ceny za nemovitosti zaplatit z této připravené sumy též odměnu za uspořádání elektronické aukce, je zcela zřejmé, že o částku odpovídající odměně musí snížit kupní cenu. Jinak řečeno, pokud by kupující odměnu za uspořádání aukce platit nemusel, mohl by za nemovitosti zaplatit kupní cenu vyšší. Právě „ušlá část kupní ceny“, která odpovídá výši zaplacené odměny, je nepřímým výdajem veřejných prostředků. Nelze se tedy se žalobcem ztotožnit, že byl výdaj veřejných prostředků v daném případě nulový.

Pokud žalobce odkazuje na čl. 1 odst. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady, který definuje veřejné zakázky jako *úplatné smlouvy, uzavřené písemnou formou mezi jedním nebo více hospodářskými subjekty a jedním nebo více veřejnými zadavateli, jejichž předmětem je provedení stavebních prací, dodání výrobku nebo poskytnutí služeb ve smyslu této směrnice*, nijak toto ustanovení nevyvrací shora zaujatý názor soudu. Definice obsažená ve směrnici je totiž v podstatných znacích shodná s definicí zakotvenou v § 7 odst. 1 ZVZ, přičemž naplnění znaku úplatnosti, který byl v daném případě mezi žalobcem a žalovaným sporný a který vyžaduje jak ZVZ tak směrnice, zdejší soud v posuzované věci shledal.

Právě popsáný závěr soudu přitom není ani v rozporu s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 3. 2005, sp.zn. 31 Ca 29/2004 (pozn. soudu: žalobce nesprávně uvádí že se jedná o rozsudek ze dne 26. 3. 2005, toho dne však pod citovanou sp.zn. žádný rozsudek vydán nebyl). Jak žalobce upozorňuje, v citovaném rozsudku zdejší soud uvedl, že *„úplatnost smlouvy se rozumí ve smyslu výdaje peněžních prostředků, tedy že se jedná o smlouvy, z nichž vzniká peněžitý závazek pouze zadavateli veřejné zakázky a nikoli osobám, které smlouvu se zadavatelem uzavírají, jak to vyplývá také nakonec ze smyslu a logiky celého zákona o zadávání veřejných zakázek, který má (...) upravit kontrolu nad vydáváním veřejných peněžitých prostředků“*. Citovaný rozsudek tedy stojí na názoru, že za veřejnou zakázku je třeba považovat výdej peněžních prostředků zadavatele (veřejných prostředků), nikoli výdej prostředků osoby, která se zadavatelem uzavírá smlouvu, a která veřejnými prostředky (pozn. soudu: ani nepřímo) nedisponuje. Takový závěr je zcela v souladu se závěrem zdejšího soudu zaujatým ve věci právě posuzované. Pokud v případě sp.zn. 31 Ca 29/2004 soud na základě uvedeného dovodil, že se o veřejnou zakázku nejednalo, bylo to proto, že se tento případ týkal skutkově zcela odlišné situace. Zadavatel (Město Příbram) jako vlastník vodohospodářského majetku hledal provozovatele tohoto majetku a právě nájmu a provozu tohoto majetku se týkala předmětná smlouva. Osoba, která smlouvu se zadavatelem uzavírala, se tedy zavazovala platit zadavateli za pronájem jeho vodohospodářského majetku. Tok finančních prostředků byl tak obráceně, tj. nikoli od zadavatele ke třetí osobě (dodavateli) a ke snížení veřejných prostředků zadavatele ani nepřímo nedošlo. V případě právě posuzovaném je však situace odlišná, neboť ke snížení veřejných prostředků zadavatele, byť nepřímému, došlo.

Jestliže tedy žalovaný dovodil, že se v daném případě jednalo o veřejnou zakázku, neboť byl znak úplatnosti ve směru od zadavatele k dodavateli splněn, postupoval v souladu se zákonem.

V případě, že by žalobce postupoval podle ZVZ, mohl nalézt dodavatele, který za totožnou službu (uspořádání elektronické aukce a související služby) bude požadovat odměnu menší, a tím pádem by k úspoře veřejných prostředků došlo. Potenciální kupující by totiž mohl za nemovitosti zaplatit vyšší kupní cenu. Není tedy rozhodné, zda by jiný dodavatel mohl nabídnout rozsáhlejší obsah poskytovaných služeb než osoba na řízení zúčastněná. Podstatným a zcela dostačujícím je v daném případě fakt, že mohla být požadována nižší odměna.

Soud přitom nesouhlasí se žalobcem, že zvoleným způsobem šetřil veřejné prostředky, neboť pokud by přistoupil k tomu, aby o provizi byla navýšena kupní cena a provizi by následně platil žalobce, byl by nucen provizi zaplatit i v případě, že by vybraný kupující cenu neuhradil nebo by vůbec nepřistoupil k uzavření kupní smlouvy. Otázku zaplacení odměny, resp. její splatnosti mohl totiž žalobce nepochybně ve smlouvě s osobou na řízení zúčastněnou upravit tak, aby se právě popsaným případům vyhnul.

IV. Závěr

Ze všech shora uvedených důvodů tedy soud neshledal, že by žalovaný pochybil, jestliže dospěl k závěru, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 102 odst. 1 písm. a) ZVZ, neboť uzavřel předmětnou smlouvu na plnění veřejné zakázky, aniž by veřejnou zakázku zadal v některém ze zadávacích řízení uvedených v § 21 ZVZ. Žalobu jako nedůvodnou tedy soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěšný nebyl, proto mu náhrada nákladů řízení nepřisluší. Ta by příslušela žalovanému, neboť ten měl ve věci plný úspěch. Soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady, jež by převyšovaly náklady jeho jinak běžné administrativní činnosti. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustná kasační stížnost za podmínek podle § 102 a násl. s. ř. s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné

zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Brně dne 21.10.2011

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová